

REBECCA MAIZEL

Infinte Days

végtelen napok

*Ugyanolyan szeretne lenni, mint mások.
De a története vérrrel íródott.*

finep
selection

REBECCA MAIZEL

Infinite Days
végtelen napok

*Anyának és Apának
ajánlom a könyv minden szavát.*

*Mind a tiétek.
Amiért mindig utat mutattok.*

*És a nővéremnek, Jennie-nek,
aki mindig kimondja a megfelelő szavakat.*

ELSŐ RÉSZ

*Itt egy rozmaringszál az emlékezetre;
kérlek, édes rózsám, hogy jussak eszedbe...*

Hamlet, dán királyfi, 4. felvonás, 5. szín
(Arany János fordítása)

1. FEJEZET

Megszabadítalak...

Megszabadítalak, Lenah Beaudonte.

Higgy... és légy szabad!

EZEK AZ UTOLSÓ SZAVAK, AMIKRE EMLÉKSZEM. De ezek is zavarosak, és nem ismertem fel, ki mondhatta. Az is lehet, hogy évszázadokkal ezelőtt történt.

Amikor felébredtem, először valami hideget éreztem a bal arcomon. Jeges reszketés futott végig a hátamon. Bár a szemem csukva volt, tudtam, hogy meztelen vagyok, és hason fekszem a kemény fapadlón.

Ziháltam, és a torkom olyan száraz volt, hogy csak valami istentelen, állatias hang jött ki rajta. Három hangos levegővétel, aztán *dádám, dádám* – egy szív dobogása. Az enyém? Mintha tízezer szárny verdesése lett volna. Megpróbáltam kinyitni a szemem, de minden

egy próbaközösnél elvakított egy éles fény. Aztán még egy. És még egy.

– Rhode! – kiabáltam. Tudtam, hogy ott kell lennie valahol. Nélküle elképzelhetetlen volt a világ.

A földön vonaglottam, és a kezemmel próbáltam eltakarni a testem. Nem vagyok az a fajta, aki csak úgy meztelenül szokta magát találni, főleg ilyen erős napsütésben. Pedig ott voltam, és csak úgy zuhogott rám a sárga fény, közben pedig meg voltam győződve róla, hogy csupán pillanatok választanak el a fájdalmas, erőszakos haláltól – így kellett lennie. Biztos voltam benne, hogy hamarosan lángokra kap a lelkem, és porrá hamvadok.

De semmi sem történt. Nem voltak lángok, sem azonnali halál. Csak a tölgyfa padló szaga. Nyeltem egyet, és éreztem, ahogy az izmok megfeszülnek a torkomban. Nedvesség töltötte el a számat... nyál! A mellkasom a padlón pihent. Belenyomtam a tenyeremet a deszkákba, és felemeltem a nyakam, hogy jobban szemügyre vegyem szenvedésem forrását. Ragyogó napfény ömlött be a hálósorozatába a nagyméretű ablakfülke üvegtábláin át. A túlsó oldalon az ég zafírkékben úszott; egyetlen felhő fehérje sem zavarta meg.

– Rhode! – A hangom mintha örvénylett volna, ahogy elhagyta a számat, és megrezegtette a levegőt. Rettenetesen szomjas voltam.
– Merre vagy? – üvöltöttem.

Valahol a közelemben kinyílt és becsukódott egy ajtó. Imbolygó lépéseket hallottam, vagy még inkább csoszogást, és megjelent a látóteremben Rhode fekete, csatos bakancsa. Átgördültem a hátamra, és felnéztem a plafonra. Még mindig ziháltam. Istenem – én lélegzem?

Ő fölém hajolt, de csak elmosódva érezkeltem. Előrébb jött, annyira, hogy már csak centiméterek választották el tőlem. Még így sem tudtam rendesen kivenni a vonásait. Aztán egyszer csak ott volt

előttem, mintha ködből lépett volna elő. Még sosem láttam így. A bőr úgy ráfeszült az arccsontjára, hogy azt hittem, mindjárt átszűrődik. Máskor telt és büszke állá csak egy halvány körnek tűnt. A szemek kékje viszont – az a régi volt. És még annak a pillanatnak a homályában is a lelkemig hatolt.

– Örülök, hogy itt látlak – mondta, és a szemét keretező fekete karikák ellenére megjelent a tekintetében egy halvány csillogás, valahonnan nagyon mélyről. – Boldog tizenhatodik születésnapot! – tette hozzá, és kinyújtotta felém a kezét.

RHODE A KEZÉBE VETT EGY POHÁR VIZET. Felültem, elvettem tőle, és három hatalmas kortyolásra lehúztam. A jéghideg folyadék végigcsorgott torkom hátsó részén, a garatomon át a gyomromba. A vér, amihez egyébként hozzászoktam, ugyanígy csorgott, de azt inkább úgy itta be vámpírtestem, mint szivacs a folyadékot. Oly rég nem ittam már vizet...

Rhode egy darab fekete textilt tartott a másik kezében. Ahogy elvettem tőle, kibomlott. Akkor láttam, hogy valójában egy fekete ruha. Könnyű pamutból készült. Felnyomtam magam a padlóról és felálltam. A térdem megbicsaklott, de gyorsan kitartottam oldalra a karom, és így sikerült visszanyernem az egyensúlyomat. Egy tapodtat sem mozdultam, amíg azt nem éreztem, hogy szilárdan állok a lábamon. Aztán megpróbálkoztam a járással. Olyan erős remegés lett úrrá rajtam, hogy a térdeim folyton összeverődtek.

– Vedd fel azt, és gyere át a másik szobába – utasított Rhode, és kitámolygott a hálóból. Észre kellett volnaennem, hogy rátámaszkodik az ajtófélfára, ahogy meg előttem, de a térdem még mindig

úgy remegett, hogy az egyensúlyozással voltam elfoglalva. Aztán lassan leengedtem a karom két oldalra. Barna hajam kibomlott, és a tincsek úgy tapadtak meztelen testemre, mint a hínár. A hosszabbak leértek egészen a mellemig. Bármit odaadtam volna egy tükörért. Vettem néhány nagy levegőt, de a térdem megint összerogyott. Körbenéztem, hátha találok valahol egy fűzőt, de nem volt sehol. Milyen fura! Hát tényleg úgy kell itt mászkálnom, hogy közben nincs semmi, ami összetartana? Átbújtattam a fejem a ruhán. A könnyű anyag egy szempillantás alatt leomlott a testemre, hogy aztán meg se álljon egészen a bokámig.

Egyetlen nappal sem tűntem idősebbnek tizenhatnál, pedig ha valaki kiszámolta volna, pont aznap lettem hivatalosan 592 éves.

Minden olyan éles és világos volt – túl világos. Fénysugarak rajzoltak apró szivárványokat a lábamra. Körbenéztem a szobában. Noha a padlón ébredtem, volt ott egy matrac egy vas ágykereten, rajta fekete takaró. A szoba másik végében a nagy ablakfülke mögött falevelek és ágak himbálóztak. Az ablak alatt kék huzatú ülés hívogatott, plüss párnákkal.

Végighúztam az ujjam a falat borító faburkolaton, és nem akartam elhinni, hogy valóban *érezem* a tapintását. Az anyag több rétegből állt, én pedig éreztem a kitüremkedéseit és a csorbáit puha ujjbegyeim alatt. Amíg vámpír voltam, minden idegvégződésesem hallott volt. Vámpíragyám csak az alapján tudta felfogni, hogy valami puha vagy kemény, hogy visszaemlékeztem, hogyan érzékelttem a dolgokat emberként. Egy vámpír csak azokat az érzékelési képességeket tartja meg, amelyek segítik az ölésben: a szaglást, ami a húshoz és a vérhez kötődik; a kifinomult szuperlátást, ami a legapróbb részletet is képes felfogni, és egyetlen célja, hogy azonnal megtalálja az áldozatot.

Ujjam megint a falon dobolt – újabb reszketés futott végig a karomon.

– Erre még lesz időd később – közölte Rhode a másik szobából.

A vér a fülemben lüktetett. Éreztem a levegő ízét a számban. Ahogy lépkedtem, combom és vádlim izmai mintha égtek volna, meg-megrándultak, aztán újra elernyedtek. Hogy megállítsam valahogy a reszketést, nekidőltem az ajtófélfának, és keresztbe fontam a karom a mellkasomon.

– Melyik században vagyunk? – kérdeztem, miközben lehunytam a szemem, és vettem egy nagy levegőt.

– A huszonegyedikben – felelte Rhode. Fekete haját – ami a háta közepéig ért, amikor legutóbb láttam – tüsire vágatta. Jobb csuklója körül fehér orvosi kötés díszelgett.

– Ül le! – suttogta.

Letelepedtem hát a sápadt kék kanapéra a fotellal szembe. – Borzalmasan nézel ki – mondtam neki halkán.

– Kösz – felelte halvány mosollyal.

Az arca beesett volt. Egykor férfias, markáns vonásai eltűntek, a bőr pedig szinte ráaszalódott a csontjaira. Az utóbbi, noha általában aranybarna volt, most sárgásnak tűnt. Karja remegett, ahogy leereszkedett a székbe. Erősen kapaszkodott a karfába, és csak akkor engedte el, amikor már teljesen elhelyezkedett.

– Mondj el mindent! – kértem határozottan.

– Adj egy percet – felelte.

– Hol vagyunk?

– Az új otthonodban. – Rhode lehunyta a szemét, és hátrahajtott a fejét. Aztán megragadta a szék karfáját, és akkor vettem észre, hogy a gyűrűk, amelyek egykor az ujjait díszítették, eltűntek. A tekerőző fekete kígyó a smaragd szemével és a méreggyűrű, amit

vészhelyzetekre tartogatott (és ami mindig tele volt vérrel) immár nem volt sehol.

Csak egy gyűrű maradt meg a kisujján. Az enyém. Az a gyűrű, amit ötszáz éven keresztül hordtam. Akkor vettem észre, hogy az én kezem teljesen csupasz. A gyűrű egy vékony ezüstcsík volt sötét, fekete kővel – ónixszal. – Csak akkor viselj ónixot, ha áhítod és ismered a halált – figyelmeztetett egyszer. Én pedig hittem neki. Meg aztán, egészen addig a pillanatig, meg voltam róla győződve, hogy egyetlen vámpír sem élvezi jobban a halált nálam.

Igyekeztem elkerülni a pillantását. Még sosem láttam ilyen gyengének.

– Ember vagy, Lenah – szólalt meg végre.

Egyet bólíntottam, hogy jelezzem, hallom, amit mond, közben azonban a parketta csíkjait bámultam. Egyéb válaszra képtelen voltam. Akkor még. Túlságosan akartam. Az utolsó érintkezésem Rhode-dal, mielőtt felébredtem abban a hálószobában, épp arról szólt, hogy ember szeretnék lenni. Veszekedtünk, és úgy éreztem, évszázadokon át nem fogunk megegyezni. És bizonyos szempontból igazam is lett; az a vita épp egy évszázaddal azelőtt történt.

– Most végre megkaptad, amit akartál – suttozta.

Megint el kellett fordítanom a fejem. Nem bírtam elviselni a jeges kék tekintetét, amint engem méregetett. Úgy festett, mint aki elhervad. Amikor még ereje teljében volt, négyzetes álla és kék szeme az egyik legszebb férfivé tették, akit valaha láttam. Férfit mondok, pedig nem ismerem Rhode korát. Lehet, hogy még kisfú volt, amikor vámpírrá változott, az évek során azonban nagyon sok dolgot látott és tett, amik megöregítették. A vámpírok, ahogy egyre idősebbek lesznek, olyan éteri megjelenésre tesznek szert, hogy szinte lehetetlen lesz megállapítani a korukat.

Miközben még mindig kínosan ügyeltem arra, nehogy összetalálkozzon a tekintetünk, szemügyre vettem a nappalit. Úgy nézett ki, mintha Rhode épp csak beköltözött volna, és mégis, a hangulat már is őt idézte. Attól a néhány doboztól eltekintve, amelyek az ajtó mellett álltak egy halomban, minden a helyén volt. Sok olyan tárgy díszítette a lakást, amely vámpírléteimből maradt. Főleg a hálószobám berendezései. A falon egy fémtányéron lógott egy régi kard aranykampókon. Ez volt Rhode egyik legkedvesebb darabja. Még III. Edward király lovagi körével, a Térdszalagrenddel töltött idejéből származott. Különleges kard volt. Varázslattal kovácsolták, a testvériségen kívül. Fekete bőr markolata és vastag alapja volt, ami halálosan hegyes csúcsban végződött. A gomb – amely nem volt más, mint egy kerék formájú ellensúly a penge tetején – oldalán vésett szöveg futott végig: *Ita fert corde voluntas*, vagyis *Amit a szív kíván*.

A falon a kard két oldalán rózsát formázó vas gyertyatartók lógtak, stilizált indákkal és tövisekkel, bennük fehér gyertyák. A gyertyák nem égtek. Fehér gyertyákat olyan házakban szoktak gyújtani, ahonnan ki akarják űzni a gonosz szellemeket vagy az ártó energiákat. Minden vámpír használja őket a fekete mágia elleni védekezéshez. Mert igen – vannak a világegyetemben rosszabb dolgok is, mint a vámpírok.

– Már el is felejtettem, milyen szép vagy emberként.

Ránéztem. Nem mosolygott, a szeme viszont úgy ragyogott, hogy egyből tudtam, komolyan gondolja, amit mond. Az, hogy most emberként láthatott, személyes elégedettséggel töltötte el. Hiszen végre megtette, amit több száz évvel ezelőtt elhatározott.

2. FEJEZET

HATHERSAGE, ANGLIA – AZ ORMOK

1910. OKTÓBER 31. – ESTE

EGY KŐKASTÉLYBAN LAKTAM. Hatalmas, márványpadlós termei és freskókkal díszített plafonja volt. Egy vidéki városban, Hathersageben állt, amely hullámzó dombjairól és hegyszorosairól híres. Kastélyom az úttól távol állt, és végtelen mezőkre nézett. Aznap éjjelre esett a hagyományos *Nuit Rouge*, angolul Red Night, vagyis Vörös éjszaka. A vámpírok minden évben egyszer összegyűltek a föld minden tájáról, hogy egy hónapra elfoglalják az otthonomat. Október hónap harmincegy napján a *Nuit Rouge* minden vámpírt odavonzott hozzám. Harmincegy nap fényűzés. Harmincegy nap színtiszta iszonyat. Ez az éjszaka volt az utolsó, mielőtt mindenki visszatért a saját vadászterületére.

Nem sokkal alkonyat után volt. Felettem ragyogtak a csillagok az éjszakai égbolton, és aranyfényt vetettek az üvegserlegekre. Átverekedtem magam a vendégeken, akik vért kortyolgattak, és egy

vonósnégyes szolgáltatta zenére táncoltak. Rhode végig ott volt a nyomomban, egészen a kastély leghátsó szobáitól a kőteraszig. Az útját férfiak és nők állták el, cilinderben, fűzőben és a legfinomabb kínai selymekben. A ház hátsó részén kőlépcsősor vezetett le a kertbe. Két végében egy-egy fehér gyertya állt, és apró viaszszigetekkel csepegtette tele a követ. Az udvar szélesen és hosszan terült el, egészen belenyúlva a határtalan vidékbe. Aranypaszománnyal díszített sötétzöld selyemruhát viseltem, alatta hozzá illő fűzőt.

– Lenah! – kiabált utánam Rhode, de én csak mentem előre a tömegben. Olyan gyorsan haladtam, hogy egy pillanatra azt hittem, mindjárt kibuggyanok a fűzőmből.

– Lenah! Állj meg! – szólt rám ismét.

Nem sokkal alkonyat után volt. Lefutottam a kert lankás dombján, egészen odáig, ahol a földek kezdődtek.

Rhode is utánam jött, és így mindketten kikerültünk a kastélyban mulatozó vámpírok látóteréből. Ott álltam a mezők lábánál, amelyek végtelen mérföldeken át nyúltak el a távolba. Akkoriban még máshogy néztem ki. A bőröm sápadtfehér volt, a szemem alját pedig nem keretezték sem árnyak, sem ráncok. A bőröm maku-látlanul tiszta volt, mintha kiradírozták volna még a pórusaimat is.

Rhode a domb tetejéről nézett le rám. Ünnepi öltönyt viselt, cilinderral és fekete selyem hajtókaival. Jobb kezében nádpálcát tartott. Ahogy elkezdett lefelé lépkedni a meredek dombon, a kusza fű, amely több száz mérföldet terített be, engedelmesen meghajlott a lába alatt. Hátat fordítottam neki, és bámulni kezdtem a földeket.

– Egész este egy szót sem szóltál hozzám – mondta. – Meg sem mukkantál. Most meg kirohansz ide? Megmondanád, mi a fene folyik itt?

– Hát nem érted? Ha akár egy szót is mondtam volna, elárultam volna, mi a szándékom. Vicken különleges képességekkel rendelkezik. Mérföldekről olvas a számról.

Vicken volt a legutolsó teremtményem; vagyis az utolsó ember, akit vámpírrá tettem. És egyben ő volt a szövetség legfiatalabb tagja a maga ötven évével, jóllehet nem tűnt többnek tizenkilencnél.

– Tévedek, ha azt gondolom, hogy eljött az igazság pillanata? – kérdezte Rhode. – Hogy rájöttél, Vicken és a többi hálátlan sokkal veszélyesebb, mint gondoltad?

Nem feleltem. Helyette inkább csendben bámultam, amint a szél mintákat rajzol a magas fűbe.

– Tudod, miért hagytalak el? Félelemből – köpött egyet. – Félttem, hogy teljesen elment az eszed. Hogy az örökkévalóság ígérete kikezdte az ítélőképességed. Hogy felelőtlené váltál.

Megfordultam, és azonnal egybefonódott a tekintetünk.

– Nem hagyom, hogy hibáztass, amiért létrehoztam a létező legerősebb és legtehetségesebb vámpírokból álló szövetséget. Azt mondtad, meg kell védenem magam, én pedig engedelmessé lettem.

– Nem látod, mit tettél – mondta Rhode, és összeszorította erős állkapcsát.

– *Hogy én mit tettem?* – közelebb léptem hozzá. – Hiszen a csontjaimban érzem a létezés súlyát. Mintha ezer parazita rágná a józanágomat. Egyszer azt állítottad, én segíték neked abban, hogy józan maradj. Hogy az érzelmi kín átka lehull rólad, ha velem vagy. Szerinted mégis mi történt velem abban a 170 évben, amíg magamra hagytál és nem voltál velem?

Rhode vállá elernyedte. Szeme akkor volt a legkékebb kék – még ötszáz év távlatában is. Vékony orrának és sötét hajának szépsége letaglózott, mint mindig. A vámpírság felerősíti az emberi szépséget,

de Rhode esetében ez belülről fakadt, és szinte fényessé varázsolta a lelkét. Égette a szívemet.

– A mágia, amely összetartja a szövetségedet, nagyobb veszélyt hordoz, mint azt valaha lehetségesnek tartottam. Mégis, mit vártál, hogyan fogok érezni?

– Te nem érzel. Hát nem emlékszel? Vámpírok vagyunk – feleltem.

Erre olyan erősen megragadta a karomat, hogy biztos voltam benne, eltöri a csontom. Meg is ijedtem volna, ha nem szeretem ki-mondhatatlanul. Rhode és én lélektársak voltunk. Olyan szerelem fűzött össze bennünket, amely szenvedélyen, a vér és a halál utáni sóvárgáson és az örökkévalóság rendíthetetlen megértésén alapult. Szeretők voltunk? Néha. Egyes századokban többet, mint máskor. Jó barátok voltunk? Mindig. Összetartott minket egy láthatatlan, de annál erősebb kapocs.

– Elhagytál 170 évre – mondtam fogcsikorgatva. Rhode épp egy héttel korábban tért vissza a „szünetből”, amit beiktatott a kapcsolatunkba. Azóta elválaszthatatlanok voltunk. – Hát tényleg nem tudod, miért hoztalak le ide? – kérdeztem. – Mert másnak nem árulhatom el az igazságot.

Rhode leengedte a karját, én pedig odafordultam hozzá, és egyenesen az arcába néztem.

– Már nem maradt semmim. Ne várj tőlem együttérzést – suttogtam halkán, de volt egy csepp hisztéria is a hangomban. Látam magam a tekintetében. Kitágult pupillája szinte eltakarta szemem kékjét. Belenéztem a feketeségbe. A hangom reszketett. – Most, hogy tudom, birtokában vagy a szertartásnak... Rhode, értsd meg, másra sem tudok gondolni. Csak arra, hogy újra ember lehetek – hogy ez lehetséges.

– Fogalmad sincs, milyen veszélyes ez a szertartás.

– Nem érdekel! Érezni akarom a homokot a talpam alatt. Arra akarok ébredni, hogy beömlik rám a napfény az ablakon keresztül. Bele akarok szagolni a levegőbe. Mindegy. Mindegy, csak érezzek. Istenem, Rhode! Nevetésre van szükségem – komolyan gondolom.

– Mindannyian vágyunk ezekre a dolgokra – felelte higgadtan.

– Te is? Azt kétlem – feleltem.

– Hát persze. Szeretnék a kék tenger látványára ébredni, és érezni a napsütést az arcomon.

– Elviselhetetlen ez a fájdalom – mondtam.

– Megpróbálhatnád még egyszer. Koncentrálj rám – és szeress – javasolta Rhode gyengéden.

– Téged, aki elhagyott.

– Ez nem igazságos – felelte, és a kezem után nyúlt.

– Még az irántad érzett szerelmem is egy átok. Hiszen nem is tudlak igazán érezni, érinteni. Nézd csak meg az embereket, akiket elrabolunk – még ők is éreznek! Még az utolsó pillanataikban is levegő van a tüdejükben, és ízeket éreznek a szájukban!

Rhode a tenyerébe vette az enyémet. A kezéből áradó meleg, az irántam érzett szenvedélye felkúszott a karomra, és szétáradt az egész testemben. Lehunytam a szemem, és élveztem, hogy egy pillanatra megfedkezhetem az engem sújtó, számtalan tragédiáról. Aztán megint kinyitottam, és egy lépést hátrébb léptem.

– Kezdem elveszíteni az eszem, és nem tudom, meddig bírom még. – Itt megálltam egy percre, és azon tűnődtem, hogyan tudnám a legpontosabban megfogalmazni, ami bennem dúl. – Amióta felfedezted a szertartást – folytattam –, másra sem tudok gondolni. Csak arra, hogy ez jelenti számomra a kiutat. – Tudtam, hogy a tekintetem olyan, akár egy megszállotté. – Szükségem van rá. Szükségem van rá. Istenem, Rhode, segíts rajtam, mert ha nem teszed,

esküszöm, kísétálok a napra, és hagyom, hogy elevenen megperzseljen.

Egy széllökés kis híján lesodorta fejről a cilindert. Kitépte a kezét az enyémből. Akkor még hosszú haja kibuggyant a kalapja alól, és szétterült a vállán és a felöltőjén.

– Azzal mersz fenyegetni, hogy öngyilkos leszel? Ne légy kicsinyes, Lenah! Még soha senki sem élte túl a szertartást. Pedig vámpírok ezrei próbálkoztak veled. És mind – egytől egyig mind – az életét vesztette közben. Azt hiszed, el tudnám viselni, ha elveszítenélek? Ha el kellene válnom tőled?

– Hiszen már megtetted – sziszegtem mérgesen.

Rhode magához húzott, olyan gyorsan, hogy nem készülhettem fel vad csókjára. Mély hörgést hallatott. Felszakadt az alsó ajkam. Rhode belém harapott. Éreztem a ritmikus összehúzódásokat, ahogy szívta kifelé a vért az ajkamból. Egy perc múlva hátrébb lépett, és beletörölte véres ajkát a kabátujjába.

– Igen, elhagytalak. De fel kellett kutatnom a mágiát és a tudományt, amire szükségem volt. Ha egyszer arra adjuk a fejünket, hogy kipróbáljuk ezt a szertartást, biztosra kell mennünk. Nem gondoltam, hogy szerelmes leszel, miután elmegyek.

Csend következett. Rhode ugyanolyan jól tudta, mint én, hogy azt hittem, sosem tér vissza.

– Vickent nem úgy szeretem, mint téged – jegyeztem meg tisztán és kimerően. Aztán hozzátettem: – Szabadulni akarok.

– Nem tudod, mi vár rád, ha az emberléletet választod.

– Levegő? Valódi lélegzet? Boldogság?

– Halál, betegség, emberi természet?

– Nem értem – folytattam, és ismét hátraléptem egyet. – Hiszen te magad mondtad, hogy minden vámpír emberlétre vágyik.

Szabadságra és arra, hogy mást is érezzen az állandó fájdalom és szenvedés helyett. Vagy te nem így vagy vele?

– Felemészt – felelte Rhode, és levette a cilinderét. Aztán kinézett a mezőkre. – Szarvasok, ott – mutatott a távolba. Valóban: körülbelül tíz mérföldre tőlünk egy szarvascsorda legelészett csendesen. Jól belakmározhattunk volna belőlük, de imádtam ezt a ruhát, és a zöld selyemhez amúgy sem illett volna a vér színe. Meg aztán, gyűlöltem az állati vér ízét, és csak nagyon szorult helyzetben fanyalodtam rá. A szövetség életre keltésével éppen az volt a célom, hogy erre soha ne legyen szükségem.

Rhode a derekam köré fonta a karját, és magához húzott.

– A szépséged kivételes hatalmat jelent majd az emberi világban. Emberarcod pedig a legjobb szándékodat is elárulhatja.

– Nem érdekel – mondtam, pedig nem igazán értettem, mit beszél. És, őszintén szólva, nem is nagyon érdekelt.

Rhode kinyújtotta felém a kezét, és végighúzta a mutatóujját keskeny orrnyergemen. Aztán gyengéden dörzsölgetni kezdte az ajkam a nagyujjával. Közben a homlokát ráncolta, és kis híján átdöfött a tekintetével. Ha akartam volna, sem tudtam volna levenni róla a szemem.

– Amikor a tizenötödik században elraboltalak apád gyümölcsöskertjéből, úgy láttam magam előtt a jövődet, mint egy nyitott könyvet – vallotta be. – Egy büszke és kérkedő vámpírt láttam, aki örökre hozzám láncolatott. – Itt megállt. A hátunk mögött valahol zene szólt a partin, és a völgy elhozta hozzánk a hangot. – A saját álmaimat láttam benned megvalósulni.

– Akkor add meg nekem, amit akarok.

Rhode szája nem volt több egy vékony vonalnál. Még jobban összeráncolta a homlokát, és oldalra nézett a legelésző szarvasokra.

Akkorra már még mélyebbre merészkedtek a füves dombok közé. Szája mozdulatlanságából és sötét arckifejezéséből tudtam, hogy valamilyen terven töri a fejét.

– Száz év – suttogetta, de továbbra is a szarvasokat bámulta.

Elkerekedett a szemem.

– Ma este száz évre álomba merülsz. – Visszafordult hozzám, és felfelé mutatott a dombra. Tudtam, hogy a temetőre céloz. A fennsík jobb oldalán terült el, és egy hegyes végű karókkal díszített, régi kovácsoltvas kapu őrizte.

A hibernáció csak akkor lehetséges, ha egy vámpír a földben nyugszik. Alszik, és megvonja magától a vért – megvannak a megfelelő varázsigék, miként tarthatja magát ebben a meditatív, szinte halálközeli állapotban. Aztán egy előre megbeszéltnapon egy vámpírtársa feléleszti. Ez azonban csak mágiával lehetséges. Csupán a nagyon bátor (és egyesek szerint nagyon buta) vámpírok vállalkoznak ilyesmire.

– A tervezett ébredésed előtti éjjelen – folytatta Rhode – kiáslak majd, és biztonságos helyre viszlek, ahol nem találhatnak rád. Olyan helyre, ahol emberként élhetsz holtod napjáig.

– És mi lesz a szövetséggel? – kérdeztem.

– Őket magad mögött hagyod.

Megdobbant a szívem. Ismerős fájdalom nyilallt belém – nem tudtam nem észrevenni. Tisztában voltam vele, hogy a mágikus kötelék, ami köztem és a szövetség tagjai közt van, arra fogja sarkallni őket, hogy utánam eredjenek. Ugyanolyan bizonyossággal tudtam, hogy keresni fognak, mint azt, hogy életem végéig szeretni fogom Rhode-ot. Bólintottam, de nem szóltam semmit. Csak néztem, ahogy a szarvasok legelésznek a fűvön, és nyalogatják a bundájukat.

– Ugye nem félsz a haláltól? – kérdezte.

Megráztam a fejem. Rhode a kastély felé fordult. Már elindult fel-felé a dombon, de gyengéden megszorítottam az ujjait, hogy megál-lítsam. Visszafordult hozzám.

– Ott leszel? – kérdeztem. – Ha meghalok és elbukunk, ott leszel?

Finoman megcirógatta a kézfejemet. Aztán megfordította a ke-zem, végigsimította a tenyerem, és azt suttogetta: – Mindig.

– HOGY CSINÁLTAD? – Még mindig úgy éreztem magam, mint akit megbabonáztak. Visszatértem a sötét lakásba. A hátam a párnák-ba nyomódott. Ujjam a finom bársonyt fürkészte. Ujjbegyemmel éreztem a kanapé puhaságát, amitől libabőrös lett a lábam. Azelőtt ugyan tudtam volna, hogy a kanapé puha, de csakis az anyagából. Nem éreztem volna sem kényelmesnek, sem biztonságot nyújtónak. Csak szimplán puhának.

– Aznap éjjel. A *Nuit Rouge* utolsó éjjelén. Elmentél aludni... – kezdett bele Rhode.

– Miután megöltem az egyik szobalányt – vallottam be, mert eszembe jutott a fiatal szőke lány, akire váratlanul lecsaptam az egyik manzárdszobában.

Rhode ajkán átfutott egy halvány mosoly, aztán folytatta: – El-mondtam Vickennek, hogy a hibernálás mellett döntöttél. Hogy arra készülsz, hogy egy évszázadot átalszol, és én foglak újraéleszte-ni a *Nuit Rouge* alkalmából.

– Miért pont száz év? Ezt sosem kérdeztem – mondtam.

– Egyszerűen? Az idő miatt. Ennyi idő kellett hozzá, hogy Vicken figyelme elterelődjön, és elhozhassalak téged a temetőből. Nem

kellett egyebet tennem, mint kivárni az éjszakát, amikor nem áll őrt a sírkövednél. Aztán végre eljött, én pedig elhoztalak.

– Szóval letelt a száz év? – kérdeztem, mert alig vártam, hogy elhelyezzem magam az időben és a térben. – Száz éve volt, hogy utoljára a föld felett jártam?

– Csak majdnem. Most szeptember van. Megspóroltam neked egy hónapot.

– És két napja végezted el a szertartást?

– Igen, két napja – erősítette meg.

– És a szövetség? Van fogalmuk róla, hová tűntem?

– Nem hiszem. Vicken még mindig azt hiszi, hogy ott fekszel a földben. Ne feledd, én mondtam neki, hogy te akartad így – hogy nyilvánossá tegyem. Ő pedig azt gondolta, hogy nagyszerű ötlet. Régóta várta már az alkalmat, hogy a szövetség élére állhasson.

– De hiszen én magam sem tiltakoztam volna ez ellen.

– Épp ezért hitte el olyan könnyen, amit mondtam. Hazudtam, Lenah. Abban a pillanatban, amikor belenéztél a szemembe ott kint, a mezőn, és könyörögtél, hogy ember lehess, tudtam, hogy kettőnk vámpírléte és mindaz, amit veled tettem, véget ért.

– Nem kellett volna, hogy erre kérjelek. Nem szabadott volna befolyásolnom téged.

Rhode felnevetett, de elkezdett fulladni. – De hiszen mindig is ezt tetted.

Rápillantottam a kötésre a csuklóján, és a fekete karikákra a szem körül. Abban a pillanatban elöntött a büntudat. Így, emberként már nem tudtam elképzelni, hogy megvesztegessen, vagy öngyilkossággal fenyegetsem. Pedig azelőtt olyan könnyen ment minden ilyesmi. Hát persze, hiszen az érzelmi fájdalom, ami a vámpírelét

velejárója, elvakított és megakadályozott abban, hogy racionálisan gondolkozzam.

– Kérlek, beszélj nekem a szertartásról! – nógattam ismét.

Rhode elkezdte letekerni a fehér kötést, amíg elő nem villant csu-
pasz csuklója. A belső részen harapásnyomok éktelenkedtek. Az én
fogaim ejtették őket – a két kis bemetszést a csuklója belső részén.
A bal oldali egy kicsit magasabban volt, mint a jobb; mindig is gyű-
löltem, hogy ilyen egyetlenlen a harapásom. Ezer közül is felismer-
tem volna a saját fogaim nyomát.

– A legfontosabb a szándék. Az áldozat sikere – mert *igen*, ez ál-
dozat – kizárólag azon a vámpíron múlik, aki a szertartást végzi.
Mint már mondtam, két napig tart.

Rhode felállt. Mindig járkálni kezdett, ha nehezebbre esett beszél-
ni valamiről. Egyszer a tizenhatodik században megkérdeztem, mi-
ért van ez. Azt felelte, azért, mert így nem kell a szemembe néznie.

– A legtöbb vámpír a szándékon bukik el – folytatta. – Akarnod
kell, hogy a másik éljen. Neked viszont a halált kell vágynod. Ez
a legönzetlenebb tett, amit el tudok képzelni. És, mint tudod, az
ilyesfajta önzetlenség szinte teljesen összeegyeztethetetlen egy vámpír
természetes állapotával.

– Ki mondta ezt neked? – kérdeztem.

– Amikor elhagytalak, Franciaországba mentem. Kerestem vala-
kit.

– Suleent – vágtam rá, jóllehet hirtelen nagyon nehezemre esett
a levegővétel. *Rhode és Suleen... személyesen találkozott.*

– Igen. Épp egy ötvenéves álomból éledt fel. Amikor beszéltem
neki rólad és a tervemről, egy bókkal bátorított. Kijelentette, talán
én vagyok az egyetlen vámpír, akiben elég lélek lakozik, hogy siker-
rel járjon.

Meglepetésemben felhúztam a szemöldököm. Ez egy igazán különleges pillanat lehetett Rhode életében. Hirtelen azt kívántam, bárcsak ott lehettem volna, hogy lássam a reakcióját, amikor Suleen ilyen jelentőségteljes dolgot mondott neki.

Elképzelttem Suleent. Kelet-Indiából származott, legalábbis egy időben ott élt – hogy mikor, arról fogalmam sincs. Ő a legidősebb élő vámpír. Az élet nagy körforgásában semmi sem tudta és tudja megingatni a lelkét. Számára nem jelent akadályt a halál, és nem akar visszatérni az emberi életbe. Egyre vágyik csupán: elég hosszú ideig élni, hogy láthassa a világ végét.

– És van még néhány szabály – magyarázta Rhode. – A szertartást végző vámpírnak legalább ötszáz évesnek kell lennie, Suleen említett valamit az ilyen idős vámpírok vérenek vegytanáról, amely kulcsfontosságú összetevő. De leginkább a szándékot emlegette. „A szándék, Rhode, a szándék.” Az elhatározás és a vágy, hogy feladd a saját életedet, hogy egy másik élhessen. A vámpír önző, Lenah. Természeténél fogva önző. Így hát nagyon mélyre le kellett ásnom magamba, hogy megtaláljam és felszínre hozzam ezt a szándékot.

– A szertartás részét képezte, hogy neked kellett adnom az összes véretem. Két nap elteltével felkeltél, már amennyire tudtál, és belém haraptál. Nekem pedig engednem kellett, hogy elvégezd, amit akarsz – majdnem teljesen. A legfontosabb azonban a szándék volt. A vérem kémiaiája és az irántad érzett szerelmem.

– Ha ismerem a feltételeket, sosem mentem volna bele ebbe.

Nagy meglepetésemre Rhode sztoikus arckifejezése hirtelen mosolyba fordult. Amolyan fogsorvillantósba. – Épp ezért tettem akkor, amikor gyenge voltál és aludtál.

Felkeltem. Most én kezdtem el róni a köröket a szobában.

– Szóval, hol van Vicken? – kérdeztem, és közben igyekeztem vámpírfejjel gondolkodni. Próbáltam összerakni a kirakós darabjait. Nem volt könnyű, hiszen száz évet átaludtam.

– Még mindig a házadban lakik Hathersage-ben a szövetség többi tagjával. Azt hiszem, a visszatérésre várnak.

– Láttad őt a hibernálásom óta?

– Túl fiatal ahhoz, hogy olyan gyakran szóba álljak vele, mint szeretné. Fáraszt az energiája. De amikor náluk jártam, mindig tisztelettudóan viselkedett. Igazi harcos. És kiválóan forgatja a kardot. Már értem, mit szerettél benne.

Az arcomat hirtelen elöntötte a forróság, ami meglepett. Aztán rájöttem, hogy csak a szégyen. Vettem egy gyors pillantást Rhode ujjaira, ahogy a székbe kapaszkodott. Vékonyak voltak és ráncosak, mintha kiszívtak volna belőlük minden folyadékot.

– Nem hibáztatlak, amiért beleszerettél valaki másba – szólt Rhode.

– Azt hiszed, Vicken viszonszeret? Úgy, mint én téged?

Rhode megrázta a fejét. – Ő a külsődbe szerelmes, na meg a sűrű, alvadt vér iránti olthatatlan vágyadba. Én a lelkedet szeretem. Úgy szeretlek, mint társamat a hosszú keresésben ezen a földön. Te vagy – voltál – a legádázabb vámpír, akit valaha ismertem. Ezért is szeretlek.

Szóhoz sem jutottam. Eszembe jutott Hathersage – a mezők, és Rhode a cilinderében, meg a távolban legelésző szarvasok.

– Vicken keresni fog – mondtam. – Tudod, hogy kötődik hozzám. És ha megtalál, a szövetség elpusztít majd. Hiszen erre teremtettem őket. Hogy keressenek, foglyul ejtsenek és eltöröljenek a föld színéről.

– Épp ezért választottam ezt a helyet.

– Igen. Hol is vagyunk? – kérdeztem, és körbenéztem a lakásban.

– Ez az új *iskolád*.

– Azt akarod, hogy iskolába járjak? – kérdeztem, és felé fordítottam a fejem.

– Nagyon fontos, hogy megértsd a dolgokat. – Hiába a gyengesége, Rhode felállt, és fölém tornyosult. Olyan szenvedélyes vad-sággal nézett rám, hogy meg kellett volna ijednem tőle. – Vicken ki fog ásni a temető földjéből. Hiszen azt ígértem neki, hogy a *Nuit Rouge* utolsó estéjén visszatérsz. A partinak október 31-én lesz vége.

– Vagyis harmincegyedikén egy üres koporsót talál majd. És ennyi.

– Nem, ez nem ilyen egyszerű. Az október alig egy hónapra van. Te vámpír voltál, Lenah. És az egyik legidősebb.

– Tudom, hogy az voltam.

– Akkor ne tegyél úgy, mintha kioktatásra szorulnál a helyzet komolyságával kapcsolatban! – vágott vissza Rhode, és folytatta a lassú körözést. Csendben maradtam. Aztán sikerült visszanyernie kicsit az erejét, és ismét megszólalt, halk hangon: – Amikor Vicken kiásza a sírt és felfedezi az üres koporsót, az egész világot fel fogja forgatni utánad. Mint azt magad is említetted, összeköt titeket a mágia, amiért a szövetség létrejött. Te akartad így. Fáradhatatlan lesz – ahogyan a szövetség összes többi tagja is – egészen addig, amíg rád nem talál, és haza nem visz.

– Nem láttam előre, hogy ilyen helyzetben találom majd magam.

– Ó, igen. Még szerencse, hogy a varázslat, ami téged véd, megenged némi luxust: megmaradt a vámpírlátásod és a telepatikus érzékelésed.

– Tehát ezek megmaradtak – konstatáltam, és felkeltem. Megint körbenéztem a szobában. És igen, épp ahogy Rhode mondta, láttam minden apró díszítőelemet és részletet magam körül, egészen a kis csomócskákig a fapadlóban, és a falfestés tökéletességét.

– Minél inkább hozzászoksz az emberléthez, annál inkább el fogod veszíteni ezeket a képességeidet.

Hogyan érhetném el, hogy többé ne legyek vámpír, de megőrizzem néhány, csak a vámpírokra jellemző kivételes képességemet? Vajon kimehetek a napra? Ehetek újra rendes ételt? Ilyen gondolatok cikáztak a fejemben, és frusztrációmban nagyot toppantottam a lábammal. Rhode az arcomra tapasztotta a kezét. Meglepődtem, milyen hideg. Ez azonnal kizökkentett a hisztizésből.

– El kell tűnnöd az emberléttben, Lenah. Bele kell olvadnod. Iskolába kell járnod, és újra tizenhat éves lánnyá kell válnod.

Abban a pillanatban képtelen voltam sírni, bármennyire is szerettem volna – túl nagy sokk ért. A vámpírok amúgy sem sírnak. Egy vámpírban nincs semmi természetes. Semmi könny, semmi víz – csak vér és fekete mágia. A könny pedig, amely egy ember arcát áztatja, egy vámpír számára nem más, mint savas és maró fájdalom, amely összehúzza a könnycsatornákat.

Szerettem volna elszaladni, vagy kibújni a bőromból. Bármit, csak megszabaduljak a gyomorégésemtől. Ökölbe szorítottam a kezem, és igyekeztem enyhíteni a szorongásomat egy nagy lélegzetvétellel, de a levegő bennrekedt a torkomban. És akkor megakadt a szemem egy szekreter tetején álló fotón. Viseltesnek és réginek tűnt, jöllehet legutoljára, amikor láttam, én magam pózoltam hozzá – 1910-ben készült a *Nuit Rouge* alkalmával. Rhode és én vagyunk rajta. Egy-más mellett állunk, átkarolva egymás derekát, a házam hátsó teraszán. Rhode fekete öltönyt és cilindert visel, én pedig egy hosszú ruhát. Hosszú, barna hajam fonatba rendezve kigyózik a bal mellemen. A látvány emberfeletti. Félelmetesen gyönyörűek vagyunk rajta.

– De hogy tehetném? – kaptam el a tekintetem a fotóról, és oda fordultam hozzá. – Hogy bújhatnék el?

– Ó, azt hiszem, ez könnyebb lesz, mint gondolnád. Még sosem voltál tizenhat. Elvettem tőled a lehetőséget.

Közelebb lépett, és homlokon csókolta.

– Miért teszed ezt értem? – kérdeztem.

Elhúzódott, én pedig éreztem, hogy megmozdul a levegő, ahogy feltárult köztünk a tér. – De hiszen tudnod kell – felelte, és oldalra biccentette a fejét.

– Mert – folytatta – az egész történelem során nem találtam senkit, akit ennyire szerettem volna, mint téged. Senkit.

– De hát elveszítelek – mondtam, és elcsuklott a hangom.

Rhode megragadott, és a mellkasához nyomta az arcom. Egy percig úgy maradtam, és hagytam, hogy a szívdobogásom ott lüktessen kettőnk közt.

– És azt hiszed, Vicken nem fog rám találni? – kérdeztem.

– Szerintem a legvadabb álmaiban sem tudná elképzelni, amit tettem. Az egész szövetségre szükség lesz, hogy megtaláljanak bennünket. Hiszek benne, hogy jó munkát végeztem, és el tudjuk titkolni előlük a hollétünket. Meg aztán, miért gondolná egyáltalán, hogy ember vagyok?

Hátrébb léptem, és visszanéztem a közös fotónkra.

– Mikor fogsz meghalni? – kérdeztem, és levettem a szemem a képről, aztán visszaültem a kanapéra. Felhúztam a térdem a mellkasomhoz, és átkulcsoltam a lábszáramat a karommal.

– Reggel.

EGYÜTT ÜLDÖGÉLTÜNK, én pedig csak bámultam Rhode szemét, amíg csak lehetett. Elmesélte nekem, milyen társadalmi változások

történtek az elmúlt száz évben. Autók, televízió, tudományos vívmányok, háborúk – csupa olyan dolog, amit egyikünk sem volt képes felfogni, még vámpíraggyal sem. Kijelentette, hogy az emberek szemében a gyakorlati dolgok képviselik a legnagyobb értéket. És hogy mostantól megbetegedhetek. De megnyugtató, hogy ne aggódjak, mert New England legjobb bentlakásos iskolájába íratott be, és az épülettől nem messze rendel egy orvos. Aztán könyörgött, hogy fejezzem be a tanulmányaimat és nőjek fel, vagyis tegyem meg mindazt, amitől egykor megfosztott.

Csak beszélünk, beszélünk, aztán észrevétlenül álomba szenderültem. Az utolsó dolog, amire emlékszem, hogy a szemembe nézett. És talán megcsókolta az ajkam. De az is lehet, hogy álmodtam.

Amikor felkeltem, a redőnyök le voltak húzva, és az egész nappali sötétségbe burkolózott. Velem szemben piros fényű számok törték meg a feketeséget. A digitális óra jelezte, hogy az idő reggel nyolcra jár. Még mindig a kanapén feküdtem, Rhode viszont nem ült ott a piros fotelban velem szemben. Felugrottam. Izmaim merevek voltak, úgyhogy megbotlottam, de sikerült megkapaszkodnom a szék karfájában. – Rhode? – kiabáltam.

De ekkor már tudtam.

– Nem... – suttogtam. Aztán megfordultam a saját tengelyem körül. Csak négy szoba volt a lakásban: egy háló, egy fürdő, egy nappali és egy konyha. A lakótéren kívül volt még egy veranda. A függönyök be voltak húzva, de a szél befújta alattuk, és mozgatta őket. Mögöttük nyitva volt az ajtó. Félrehúztam a vastag textíliát, és kiléptem a fatornácra. Aztán a szemem fölé emeltem a kezem, mint egy napellenzőt. A látásom azonnal alkalmazkodott a fényhez, ahogy átvizsgáltam a tornácot. De csak egy percig reménykedtem.

Rhode nem volt sehol. Eltűnt az életemből. A létezésemből.

Aztán megláttam az ónixköves gyűrűt. Az egyik kőlap közepén hevert. Ahogy közelebb mentem hozzá, észrevettem, hogy egy kis halom fényes por veszi körül. Olyan volt, mintha homokot kevertek volna össze csillámló szemcsékkel vagy apró gyémántokkal. Az én Rhode-om, az én társam hatszáz éven keresztül, annyira legyengült az átváltozástól és az önfeláldozástól, hogy elhamvadt a napon. Beledugtam a nagy- és mutatóujjamat a porhalomba. Hideg volt és szemcsés. Kivettem belőle a gyűrűt, és felhúztam az ujjamra. A sima fém akadály nélkül siklott végig új, érzékeny bőrömön.

Egyedül voltam.